Întrebare și răspuns

Întrebarea 6: Ce înseamnă „șapte timpuri” în Daniel 4.23?

Răspunsul A:

Înainte de a ne ocupa de semnificația judecății pronunțate asupra lui Nabucodonosor (Nebucadnețar), împăratul Babilonului, ar fi util și pe placul iubitorilor Cuvântului lui Dumnezeu să vedem schițat, în linii mari, cadrul profetic în care Duhul lui Dumnezeu a încadrat această profeție a celor „șapte timpuri”.

Timp de multe secole, Dumnezeu a călăuzit soarta pământului, El locuind în Israel, poporul Său pământesc. Tronul DOMNULUI [Iehova] se afla la Ierusalim, iar norul gloriei umplea Templul. În cadrul acestui sistem de guvernare, toate popoarele pământului se adunau în jurul lui Israel, centrul lor (Deuteronomul 32.8). Dar poporul ales al lui Dumnezeu nu a ascultat de poruncile Sale. Israel și Iuda au fost duși, unul după altul, în captivitate. *Ami* („Poporul Meu”) a devenit *Lo-Ami* („Nu-i poporul Meu”: Osea 1.9). Norul gloriei a părăsit Templul (Ezechiel 9.3; 10.4,18; 11.23). Se produsese unul dintre marile momente de cotitură din istoria lui Israel.

Începând cu momentul captivității babiloniene, Dumnezeu nu a mai domnit direct asupra pământului de pe un tron pământesc. În cer, El ținea în mâna Sa atotputernică frâiele *providenței* (pentru pământ). Dar *stăpânirea* pe pământ și, odată cu ea, marea responsabilitate, El le-a încredințat celui care fusese folosit ca nuia de pedeapsă pentru Iuda și Ierusalim, Nebucadnețar, omul pământului (Ieremia 27.6; Daniel 2.37,38). Începuseră timpurile națiunilor (Luca 21.24).

Dar domnia omului nu putea dăinui etern. Imperiul babilonian, imperiile mondiale care i-au succedat (Medo-Persan, Greco-Macedonean, Roman) și conducătorii lor nu s-au ridicat la înălțimea responsabilității pe care Dumnezeu o pusese în mâinile lor. *Omul* s-a dovedit incapabil să guverneze pământul. Pentru a instaura o domnie după principii cu adevărat divine, trebuia să vină *Fiul Omului,* Domnul nostru Isus Hristos. Timpurile națiunilor se încheie, așadar, odată cu revenirea Domnului în glorie și pentru judecată (Daniel 7.13,14; Matei 24.27,30; Faptele apostolilor 1.11; Apocalipsa 1.7; 19.11–16 și multe alte pasaje.) Rămășița credincioasă a lui Israel, curățită în necazul cel mare, va fi atunci primită în har. Se produce un nou punct de cotitură în istoria lui Israel. Israel va deveni din nou poporul iertat al lui Dumnezeu (Osea 2.23; Zaharia 13.9), norul gloriei se va așeza în noul Templu (Ezechiel 43.2), iar Împărăția de o mie de ani, sub domnia Fiului Omului (Psalmul 8), va fi o Împărăție a păcii și a binecuvântării.

Aceste perioade semnificative ale modului în care Dumnezeu guvernează pământul sunt tratate de profeții Vechiului Testament din diferite perspective. Astfel, Ieremia — pentru a evidenția esențialul — descrie în primul rând cele două momente de cotitură menționate din istoria lui Israel: distrugerea Ierusalimului și reîntoarcerea poporului (Ieremia 31). Ezechiel descrie consecințele acestor momente de cotitură: pe de o parte, principiile divine de guvernare din perioada timpului națiunilor și scopul lor (capitolele 1–32), iar pe de altă parte, consecințele renașterii lui Israel ca națiune (capitolele 33–48). Profeția lui Daniel, însă, se ocupă de istoria națiunilor în timpul domniei omului pământului. El descrie timpurile națiunilor de la început

până la sfârșit, de la Nabucodonosor până la revenirea Domnului, și anume în legătură cu soarta „rămășiței” iudaice.

Capitolele 1–6 caracterizează domnia omului pământului în imperiile lumii. Nabucodonosor întruchipează în primul rând această putere. Dacă îl urmărim pe el și istoria succesorilor săi, vom constata că omul, în calitate de stăpân al pământului, se opune din ce în ce mai puternic lui Dumnezeu. În Daniel 2.12 se revelează *cruzimea* sa, în capitolul 3.1 *idolatria* pentru glorificarea propriei puteri și persecuția celor care slujesc adevăratului Dumnezeu (versetele 8-23). În capitolul 4, versetul 30, vedem *mândria* (*aroganța*: capitolul 5.20) puterii omenești, în capitolul 5, versetul 3, *blasfemia* împotriva lui Dumnezeu, batjocura făcută cu lucrurile sfinte ale Templului. În cele din urmă, capitolul 6, versetul 8, arată influența anturajului împărătesc asupra lui Darius, care dorește *să-l transforme pe om în dumnezeu*.

În aceleași capitole vedem că Dumnezeu pune mereu capăt planurilor și intențiilor inimii omului, pentru ca *omul pământului* să fie adus la cunoașterea *Dumnezeului cerului.* Această cunoaștere se ridică treaptă cu treaptă. În capitolul 2, versetul 47, Nabucodonosor Îl *recunoaște* pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul rămășiței (compară cu expresia „Dumnezeul *vostru*”!). În capitolul 3, versetul 28, el Îl *preamărește* pe Dumnezeul rămășiței (compară cu expresia „Dumnezeul lui Șadrac etc.”!). În capitolul 4, versetele 34–37, el Îl preamărește ca fiind *Cel Preaînalt,* Îl glorifică ca fiind *Cel care trăiește etern,* pe Împăratul cerurilor. În capitolul 6.27,28, Darius dispune ca și supușii săi să se teamă de Dumnezeu. Nebucadnețar nu dăduse un ordin de o asemenea amploare (Daniel 3.29). Darius a alungat idolatria din țara sa.

Cele două linii paralele indică, așadar, pe de o parte, stricăciunea crescândă a omului, iar pe de altă parte, cunoașterea tot mai profundă a lui Dumnezeu. Din punct de vedere profetic, ele descriu din diferite perspective starea de decădere a națiunilor în timpul domniei lor asupra pământului, pe de o parte, și comportamentul lor după reapariția Domnului, pe de altă parte.

Capitolul 4 ocupă un loc special în acest context. Nabucodonosor este primul reprezentant al domniei în timpurile națiunilor. Numai lui i-a încredințat Dumnezeu personal puterea. *Îngâmfarea* împăratului atinge apogeul în capitolul nostru. El este copacul mândru, simbolul puterii (Daniel 4.10,20,21,22; compară cu Isaia 2.12,13; 10.18,19; Ezechiel 17.23; 31.3; Amos 2.9; Matei 13.32; Apocalipsa 7.3; 8.7). Dar acest copac trebuie tăiat din porunca lui Dumnezeu, Cel Preaînalt, și numai butucul rădăcinilor lui vor rămâne în pământ până când vor trece *„șapte timpuri”* peste el. Nebucadnețar va fi izgonit de oameni și va trăi „șapte timpuri” ca o fiară, până când va recunoaște că *Cel Preaînalt domnește peste împărăția oamenilor.* Ce înseamnă aceste „șapte timpuri”?

Cuvântul caldeean pentru *„timp”* poate fi tradus și prin *„an”.* Acest sens reiese, de exemplu, din capitolul 7, versetul 25: „un timp și timpuri și o jumătate de timp”, o expresie care se referă la a doua jumătate a săptămânii-an de judecată (Daniel 9.27; 12.7; Apocalipsa 12.14). Mai precis definește Apocalipsa 11.2-3; 12.6; 13.5 această indicație de timp cu *„patruzeci și două de luni”* sau *„o mie două sute șaizeci de zile”,* adică trei ani și jumătate. Dacă aplicăm acest sens al cuvântului caldeean la pasajul nostru, atunci, din punct de vedere istoric, este foarte probabil ca alungarea lui Nabucodonosor să fi durat *șapte ani.*

Semnificația profetică a celor șapte timpuri cuprinde însă un sens mai profund. Ne amintim că, în capitolul 4, Duhul lui Dumnezeu evidențiază o trăsătură de caracter deosebită a omului pământului: *mândria*. Această *îngâmfare a lui Nabucodonosor* caracterizează *întreaga*

perioadă a națiunilor. De la distrugerea Ierusalimului până în vremea judecăților, *mândria* este o *trăsătură* proeminentă *a conducătorilor pământului.* Dumnezeu le pune acum în față oglinda nebuniei omenești. Judecata personală, care l-a lovit pe Nabucodonosor, este, la rândul ei, caracteristică pentru *toate* timpurile națiunilor. Mândria, dorința de independență personală față de Dumnezeu, încrederea în propriile puteri sunt nebunie în ochii lui Dumnezeu. Domnia națiunilor, privită în lumina lui Dumnezeu, se află, de la început până la sfârșit, sub semnul unei nebunii care nu se ridică nici măcar deasupra nivelului animalelor. „Înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3.19). Omul, pe care Dumnezeu l-a creat drept (Eclesiastul 7.29), pentru ca el să-și îndrepte privirea spre Dumnezeu, își apleacă capul spre pământ ca un animal, în necunoașterea Celui Preaînalt. El s-a contopit cu pământul. El face aceasta până când vor trece șapte timpuri peste el, până când o parte dintre națiuni, care nu vor pieri în judecăți, vor intra în Împărăția păcii, după ce Dumnezeu va fi recunoscut ca Cel Preaînalt.

„Șapte” este în Scriptură *numărul desăvârșirii divine.* Așa cum El Însuși este desăvârșit, la fel sunt și căile Sale cu oamenii, căile guvernării Sale sau ale domniei Sale. În pasajul nostru avem de-a face cu aceasta și cu lumina care coboară de la Dumnezeu asupra omului de pe pământ. Lumina Sa, modul Său de a privi lucrurile, este desăvârșit. Dumnezeu lasă nebunia omului să se maturizeze până când acesta Îl recunoaște și Îl glorifică. Timpurile națiunilor formează astfel, în ochii lui Dumnezeu, o serie *completă* de mărturii, de la smerirea omului până la nivelul animalului. În cele șapte timpuri se descoperă, nu în ochii oamenilor, ci în ochii lui Dumnezeu, nebunia deplină a lumii.

Expresia „șapte timpuri” este folosită aici de patru ori (versetele 16,23,25 și 32). Găsim o paralelă cu aceasta în Leviticul 26. Judecata anunțată asupra lui Israel suferă acolo de patru ori la rând o intensificare de șapte ori (înșeptită) (versetele 18,21,24 și 28) Este o judecată divină în căile Sale de guvernare față de popor, de aceea este *desăvârșit de divină.* La fel, și în Daniel 4, timpul judecății asupra națiunilor — căci lipsa de rațiune și îndepărtarea de Dumnezeu înseamnă, de la Nabucodonosor până la revenirea Domnului, o judecată a lui Dumnezeu în căile Sale față de omul mândru — este măsurat divin, este divin și desăvârșit. „Dumnezeu stă împotriva celor mândri” (1 Petru 5.5).

Poate că unii se întreabă dacă nu s-ar putea deduce din numărul misterios „șapte” și indicii privind *durata timpurilor națiunilor.* Atunci am ști, totuși, când va veni Domnul! Dar să ne ferim de astfel de speculații, care lasă loc imaginației umane. Nu este treaba noastră „să cunoaștem timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate” (Faptele apostolilor 1.7). Toate considerațiile omenești de acest fel diminuează așteptarea plină de bucurie, că Domnul va veni în *curând*. Dacă Îl așteptăm *zilnic,* dorința și bucuria noastră sunt totuși mult mai mari decât dacă am ști că El va veni abia la un moment anume!

Să tragem încă o învățătură practică din întrebarea noastră! Ea ne îndeamnă să nu împărtășim mândria și, odată cu ea, nebunia acestei lumi. „Dacă cineva dintre voi gândește că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept” (1 Corinteni 3.18). Nu este oare acest verset ilustrat de istoria lui Nabucodonosor? — Sarcina noastră este să nu ne conformăm acestei lumi, nu în mândrie și nebunie, ci în smerenie, până când vom ajunge cu toții la unitatea credinței și la *cunoașterea Fiului lui Dumnezeu* (Efeseni 4.13). Th. Bu.

Răspunsul redactorului coordonator:

La început, am vrut să răspund singur la această întrebare — care mi-a parvenit din Elveția —, dar ce bine că nu am făcut-o, căci stimabilii cititori nu ar fi primit un răspuns atât de *bogat* precum acesta al colaboratorului nostru, un profund cercetător al Scripturii, căruia i-am încredințat întrebarea și care nu m-a dezamăgit pe mine și pe noi. Mulțumim Domnului!

Dacă se face referire — așa cum aș fi făcut și eu — la Daniel 7.25 în legătură cu Apocalipsa 12.14 (compară de altfel, și cu Apocalipsa 11.9 și 11!), este foarte posibil să se presupună că perioada denumită „șapte timpuri” trebuie să fi cuprins șapte ani. Cu toate acestea, nu consider corect ca o traducere cunoscută, și anume cea a lui Menge, să traducă pur și simplu de toate cele patru ori „șapte ani”! Aceasta este deja o interpretare, adică mai mult decât o traducere! Căci cuvântul pentru „timpuri” în aramaică (adică în limba populară pe care o vorbea și Domnul Isus și în care este scrisă Cartea lui Daniel, de la capitolul 2, versetul 4 până la capitolul 7, versetul 28) înseamnă de fapt „timp”, „un anumit timp”, „an”, pe de altă parte, are această semnificație doar în sens figurat. De aceea, rămânem liniștiți la „șapte timpuri” în pasajele noastre! Este totuși foarte remarcabil faptul că Daniel, deși explică cu exactitate tot ceea ce a visat împăratul Nebucadnețar, nu oferă nicio explicație pentru „cele șapte timpuri”, adică, evident, nu trebuie să o ofere: *el lasă expresia „cele șapte timpuri” neexplicată!* Poate că împăratul însuși nu trebuia să știe cât va dura perioada judecății de pedeapsă asupra lui, dar poate că, având în vedere uzul lingvistic al vremii, el a înțeles-o fără alte explicații. Totuși, expresia nu este explicată și, prin urmare, suntem nevoiți să recurgem la o comparare a textelor, așa cum s-a făcut mai sus. Și chiar dacă interpretarea este foarte convingătoare, mi se pare totuși că nu este neapărat stabilit cu certitudine că era vorba de *ani* (ani solari, ani lunari?), ar fi putut fi la fel de bine și luni! Ajung la această ultimă presupunere doar prin considerentul că acest eveniment — dacă ar fi durat într-adevăr șapte ani — nu ar fi putut cădea într-o uitare atât de completă, așa cum se întâmplă de fapt în istoria universală, în timp ce o boală de șapte luni ar fi rămas probabil mai puțin cunoscută. Și este totuși cel puțin ciudat faptul că Nabucodonosor este repus pe tron ca împărat după șapte ani etc. (versetul 36!), ceea ce ar fi mult mai firesc după șapte luni. Dar nu vreau să afirm toate acestea, ci doar să le pun în discuție. Pentru pasajele din Apocalipsa, această interpretare nu ar ridica nicio dificultate și, prin urmare, nici pentru Daniel 7.25, întrucât perioada menționată în Apocalipsa și în Daniel 7.25 este menționată de mai multe ori și în luni și zile, din care reiese durata calculată exact la 3½ ani.

Dacă însă — așa cum am vrut să arăt — durata acestei perioade nu este neapărat certă, deși opinia generală înclină spre „ani”, cât de nesăbuit este atunci să vrei să tragi concluzii, pe baza acestei indicații nedeterminate, a cărei durată numai Dumnezeu o cunoștea dinainte, cu privire la perioada domniei națiunilor! Toate calculele pentru stabilirea venirii Domnului s-au dovedit până acum eronate și, chiar dacă din evenimentele recente s-ar putea deduce că ne-am apropiat foarte mult de acel moment — cine ar putea (să îndrăznească) să ofere o precizie mai mare, ba chiar cea mai mare?! Dar Luca 21.28 — aceasta se aplică nouă astăzi! Și, de altfel, Marcu 13.37 împreună cu 1 Tesaloniceni 1.9,10 și altele!

Totuși, dacă cel care întreabă dorește să afle semnificația celor „șapte timpuri”, răspunsul nu trebuie neapărat să se limiteze la durata de timp, ci poate, așa cum a făcut și colaboratorul nostru, să se refere și la circumstanțe. În acest sens, încă o scurtă mențiune, nu din perspectiva profeției (ceea ce s-a făcut din belșug mai sus), ci mai degrabă din punct de vedere *practic!*

Dumnezeu Și-a atins scopul, planul Său cu Nabucodonosor, și anume cât se poate de complet, lucru demonstrat de faptul că împăratul, complet smerit, se apleacă atât de profund încât povestește personal și în detaliu istoria smeririi sale. Această relatare este profund emoționantă, cu un final minunat (versetul 37 în legătură cu versetul 3)! În consecință, aș dori să spun că semnificația morală a acestor „șapte timpuri” este aceea a unui *efort desăvârșit* al Dumnezeului sfânt de a zdrobi complet un om care, mai mult decât oricare altul, reprezintă întruchiparea conștientizării de sine umane din punct de vedere național, politic și religios, și de a-l readuce la onoare abia după ce va fi înțeles cine este adevăratul împărat: „Împăratul cerurilor” (versetul 37). În această menționare *de* **patru** *ori* — **patru** fiind numărul „completitudinii epuizante în extinderea spațială”, sau numărul Pământului în toate direcțiile! — a celor „șapte timpuri”, văd o aluzie la cea mai mare realizare pământească posibilă a tot ceea ce omul este, are și poate, așa cum se va manifesta aceasta în cele **patru** imperii mondiale, până la atingerea scopului, când „Împăratul Cerurilor” va prelua domnia. Dar acesta va dărâma cu desăvârșire „orice înălțime” care se ridică împotriva Lui (2 Corinteni 10.5!) și va potoli, ba chiar va nimici orice mândrie în cele „șapte timpuri” ale Sale, pe care le va împlini asupra celor patru împărății ale lumii. Și pe cât de bine poate și face El aceasta, pe atât de bine poate El să facă față, în orice moment, oricărei *„pretenții de a fi ceva”* (compară cu Galateni 6.3!). Cele „șapte timpuri” ale Sale — ca noțiune a încercării Sale desăvârșite a ceea ce este omul (compară cele șapte milenii ale istoriei omenirii în general, la sfârșitul cărora omul va încerca din nou să se ridice sub conducerea lui satan, și vezi cele șapte etape ale istoriei Bisericii Sale din Apocalipsa 2 și 3 și cele șapte pilde din Matei 13!) — da, cele „șapte timpuri” ale Sale Îi stau mereu la dispoziție, sunt întotdeauna gata să ne pună la încercare și să ne smerească, pentru ca noi să „cunoaștem”, așa cum a cunoscut Nebucadnețar! (versetul 32!) Poate că din Daniel 4 învățăm să urmăm la timp sfatul lui Daniel (versetul 27) *(„rupe-o cu păcatele tale!”),* ca să nu atragem asupra noastră „*ceva mai rău*” (Ioan 5.14), dar dacă nu — și Nebucadnețar nu a vrut să asculte avertismentul! — atunci cele „șapte timpuri” sunt la ușă, gata să ne pedepsească și să ne smerească, până când Dumnezeu Își va atinge scopul cu noi. *„La sfârșitul zilelor* (de încercare)” (versetul 34a, și fiecare zi are necazul ei! Matei 6.34b!) vom spune atunci: *„Mai înainte de a fi umilit, rătăceam”* — iar continuarea sună astfel: *„dar acum păzesc Cuvântul Tău!”* (Psalmul 119.67).

Astfel, am încercat, în cele două răspunsuri, să punem în lumină cele „șapte timpuri” din punct de vedere *profetic* și *moral,* cu lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu — acum, fie ca Dumnezeu să ne dăruiască harul ca, prin aceasta, să înțelegem mai profund acest pasaj și să-l lăsăm să acționeze asupra noastră și asupra vieții noastre, pentru ca noi să „ținem sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.16) spre gloria Domnului, al cărui Cuvânt este „viu” (Evrei 4.12,13).

Numele Lui să fie înălțat! F. K.

Titlul original: *Frage 6: Was bedeuten die sieben Zeiten in Daniel 4.23?*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 115-120, Vol. 18, Anul 1933.